

- 2) Onko viittausta asetuksen N:o 1346/2000 13 artiklassa mainittuun aineellisesti sovellettavaan lakiin, jonka mukaan määritetään, onko kyseisen lain mukaan ”mitään mahdollisuutta peräyttää kyseistä oikeustointa”, tulkittava siten, että asianosaisen, jolla on todistustaakka, on osoitettava, ettei kyseisessä tapauksessa aineellisesti sovellettavassa laissa säädetä yleisesti eikä abstraktisti mistään mahdollisuudesta peräyttää kyseisessä asiassa velkojia vahingoittavaksi katsotun (sopimussaattavan maksun) kaltaista toimea, vai siten, että asianosaisen, jolla on todistustaakka, on osoitettava, mikäli aineellisesti sovellettavan lain mukaan tällaisen toimen peräyttäminen on mahdollista, etteivät maksukyvyttömyysmenettelyn aloitusvaltion laissa säädettyistä poikkeavat edellytykset peräyttämisen hyväksymiselle käsiteltävässä asiassa konkreettisesti täyty?
- 3) Voidaanko asetuksen N:o 1346/2000 13 artiklassa säädettyä poikkeusjärjestelmää, kun otetaan huomioon sen tarkoitus suojella osapuolten tuottamuksetonta luottamusta toimen pysyvyyteen aineellisesti sovellettavan lain perusteella, soveltaa myös silloin, kun sopimuksen osapuolten kotipaikka on samassa jäsenvaltiossa, jonka lain voidaan siten mahdollisessa jommankumman osapuolen maksukyvyttömyystilanteessa ennakoida olevan maksukyvyttömyysmenettelyn aloitusvaltion laki, ja kun osapuolet sulkevat sopimukseen sisältyvällä toisen jäsenvaltion lainsäädäntöön viittaavalla lakiviittauksella kyseisen sopimuksen täytäntöönpanotoimien peräyttämisen velkojien yhdenvertaisuuden periaatetta suojaavien maksukyvyttömyysmenettelyn aloitusvaltion lain pakottavien säännösten soveltamisen ulkopuolelle, mikä maksukyvyttömyystilanteen toteutuessa vahingoittaa velkojia?
- 4) Onko asetuksen N:o 593/2008 ⁽²⁾ 1 artiklan 1 kohtaa tulkittava siten, että tämän asetuksen soveltamiseksi sovellettavan lain määrittämisestä koskeviin tilanteisiin kuuluu myös tilanne, jossa aluksen vuokrasopimus on tehty yhdessä jäsenvaltiossa sellaisten yhtiöiden välillä, joiden kotipaikka on tässä samassa jäsenvaltiossa, ja jossa sopimus sisältää lakiviittauksen toisen jäsenvaltion lakiin?
- 5) Jos neljänteen kysymykseen vastataan myöntävästi, onko asetuksen N:o 593/2008 3 artiklan 3 kohtaa, luettuna yhdessä asetuksen N:o 1346/2000 13 artiklan kanssa, tulkittava siten, että osapuolten valinta soveltaa sopimukseen muun kuin sen jäsenvaltion lakia, johon ”*kaikki muut – tilanteeseen liittyvät seikat*” liittyvät, mahdollistaa kuitenkin tämän viimeksi mainitun jäsenvaltion lain pakottavien säännösten soveltamisen maksukyvyttömyysmenettelyn aloitusvaltion lakina ennen maksukyvyttömyyttä tehtyjen velkojia vahingoittavien toimien peräyttämiseen, siten että näillä säännöksillä on etusija asetuksen N:o 1346/2000 13 artiklassa säädettyyn poikkeukseen nähden?

⁽¹⁾ Maksukyvyttömyysmenettelyistä 29.5.2000 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 1346/2000 (EYVL L 160, s. 1).

⁽²⁾ Sopimusvelvoitteisiin sovellettavasta laista (Rooma I) 17.6.2008 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 593/2008 (EUVL L 177, s. 6).

**Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Supremo Tribunal Administrativo (Portugali) on esittänyt 5.2.2016 –
Associação Sindical dos Juizes Portugueses v. Tribunal de Contas**

(Asia C-64/16)

(2016/C 156/32)

Oikeudenkäyntikieli: portugali

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Supremo Tribunal Administrativo

Pääasian asianosaiset

Kantaja: Associação Sindical dos Juizes Portugueses

Vastaaja: Tribunal de Contas

Ennakkoratkaisukysymys

Kun otetaan huomioon talousarvion liiallisen alijäämäisyyden poistamisvaatimukset ja unionin säännöksillä säännelty rahoitustuki, onko tuomioistuinten riippumattomuuden periaatetta, sellaisena kuin se ilmenee SEU 19 artiklan 1 kohdan 2 alakohdasta ja Euroopan unionin perusoikeuskirjan⁽¹⁾ 47 artiklasta ja unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä, tulkittava siten, että se on esteenä Portugalissa tuomareihin kohdistuville palkanalennustoimenpiteille, joita muut julkisen vallan edustajat/elimet toteuttavat yksipuolisesti ja jatkuvasti, kuten 12.9.2014 annetun lain nro 75/2014 2 §:stä ilmenee?

⁽¹⁾ EYVL 2000, C 364, s. 1.

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Tribunale Ordinario di Verona (Italia) on esittänyt 10.2.2016 – Livio Menini ja Maria Antonia Rampanelli v. Banco Popolare – Società Cooperativa

(Asia C-75/16)

(2016/C 156/33)

Oikeudenkäyntikieli: italia

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Tribunale Ordinario di Verona

Pääasian asianosaiset

Valittajat: Livio Menini ja Maria Antonia Rampanelli

Vastpuoli: Banco Popolare – Società Cooperativa

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Onko direktiivin 2013/11⁽¹⁾ 3 artiklan 2 kohtaa, siltä osin kuin siinä säädetään, ettei tällä direktiivillä "rajoiteta direktiivin 2008/52⁽²⁾ soveltamista", tulkittava siten, ettei sillä rajoiteta yksittäisten jäsenvaltioiden mahdollisuutta säätää sovittelu pakolliseksi sellaisissa tapauksissa, jotka eivät kuulu direktiivin 2013/11 soveltamisalaan, toisin sanoen direktiivin 2013/11 2 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa, muista kuin kauppa- tai palvelusopimuksista johtuvissa riita-asioissa sekä sellaisissa riita-asioissa, jotka eivät koske kuluttajia?
- 2) Onko direktiivin 2013/11 1 artiklaa, siltä osin kuin sillä halutaan varmistaa kuluttajille mahdollisuus toimittaa elinkeinonharjoittajiin kohdistuvia valituksia vaihtoehtoisten riidanratkaisuelinten käsiteltäviksi, tulkittava siten, että säännös on esteenä sellaiselle kansalliselle säännökselle, jossa sovitteluun osallistuminen asetetaan kuluttajaksi määriteltävän osapuolen nostaman kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykseksi direktiivin 2013/11 2 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen kaltaisissa riita-asioissa, ja joka tapauksessa sellaiselle kansalliselle säännökselle, jossa edellytetään, että tällaista riita-asiaa koskevaan sovitteluun osallistuvalla kuluttajalla on oltava oikeudellinen avustaja ja hänen on vastattava siitä koituvista kustannuksista, sekä säädetään, ettei kuluttaja voi olla osallistumatta sovitteluun muusta kuin perustellusta syystä?

⁽¹⁾ Kuluttajariitojen vaihtoehtoisesta riidanratkaisusta sekä asetuksen (EY) 2006/2004 ja direktiivin 2009/22/EY muuttamisesta 21.5.2013 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2013/11/EU EU (vaihtoehtoista kuluttajariitojen ratkaisua koskeva direktiivi) (EUVL L 165, s. 63).

⁽²⁾ Tietyistä sovittelun näkökohdista siviili- ja kauppaoikeuden alalla 21.5.2008 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2008/52/EY (EUVL L 136, s. 3).